

práva přičítící se dobrým mravům. Právní řád zapíral by sama sebe, kdyby jednal jinak v této otázce. Špatným mravem by bylo, kdyby manžel, jenž způsobil svým cizoložstvím, že manželství bylo z jeho výhradné viny rozvedeno od stolu a lože, a jenž by tohoto vlastního cizoložství jako rozlukového důvodu podle §u 13 písm. a) nemohl využítí ku dosažení rozluky v rozepři, měl oklikou podle §u 17 docílití rozluky, cestou sporu nedosažitelné. Proto cizoložstvím provinilému manželu, jehož manželství rozvedeno bylo k žalobě uražené manželky z jeho výhradné viny, rozluka podle §u 17 zákona povolena býti neměla.

Čís. 5719.

Manžel není povinen platiti manželce výživné, bylo-li manželství rozloučeno bez jeho viny.

(Rozh. ze dne 3. února 1926, Rv I 1470/25.)

Manželství stran bylo rozloučeno a vysloveno, že ani ta ani ona strana nemá viny na rozluce. Žalobě manželky proti manželi o placení výživného oba nižší soudy vyhověly.

Nejvyšší soud žalobu zamítl.

Důvody:

Z předpisu §u 1266 obč. zák. nelze vyvoditi povinnost manžela, jehož manželství bylo rozloučeno bez jeho viny, by platil své bývalé manželce výživné, neboť pro tento manželčin nárok není zákonného důvodu, když pravoplatně jest rozhodnuto, že manžel na rozluce manželství viny nemá a tudíž není povinen dáti manželce zadostučinění. Tento názor výslovně a zevrubně odůvodněn byl již v rozhodnutích tohoto soudu, uveřejněných pod číslem 1705 a 3861 sb. n. s. a soud dovolací neshledává důvodu, by v tomto případě upustil od stanoviska těchto rozhodnutí, poukazuje na důvody v nich uvedené, které i pro tento případ shledává přílehlavými a jejichž správnost nebyla ani vyvrácena ani otřesena důvody napadeného rozsudku. Rozlukou manželství ruší se svazek manželský a tím zanikají také všechny povinnosti manželů z manželství. Názor odvolacího soudu, že rozlukou neruší se mezi manželi všechny vztahy, není správným. Okolnost, že z rozloučeného manželství narodilo se a dosud žije dítě, na tom ničeho nemění, neboť rozlukou manželství nejsou nijak dotčena práva tohoto dítěte. Z ustanovení §u 102 obč. zák. a §u 1264 obč. zák. nelze obdobou nic dovoditi pro právní stanovisko žalobkyně, že jí, když na rozluce viny nemá, proti jejímu bývalému manželi přísluší nárok na výživu, neboť na oněch předpisech založené nároky manželčiny předpokládají vinu na straně manželově, které zde není, když manželství stran pravoplatně bez viny žalovaného bylo rozloučeno. Skutečnost, že až do vydání zákona ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n., rozluka manželství jen z viny jednoho manžela, nehledě k případu povolení rozluky k žádosti obou manželů pro nepřeko-

natelný odpor, nebyla možná, nemůže nic změnit na tom, že zákonodárce, ponechav při vydání rozlukového zákona netknutým ustanovení §u 1266 obč. zák., setrval na tom, že při rozluce manželství jen nevinný manžel požadovati může na druhém plně zadostučinění a že proto i po vydání rozlukového zákona manžel zadostučinění se domáhající založiti může svůj nárok jedině na vině druhého manžela jako právním důvodu. Nejde zde proto o mezeru v zákoně, kterou jest ve smyslu §u 7 obč. zák. vyplniti, neboť tento názor z předpisů o rozluce manželství nyní platných vyvoditi se nedá. Proto předpis §u 1266 obč. zák., třebas by s ohledem na změnu předpisu o rozluce manželství rozlukovým zákonem zdál se tvrdým, zůstává zákonným předpisem, jímž soudy za všech okolností musí se řídit. Skutečnost, že bylo rozhodnuto o rozluce manželství právoplatně teprve za tohoto sporu, nemá významu, poněvadž žalobkyně až do právoplatného rozhodnutí sporu na základě povoleného jí prozatímního opatření výživné jí přiznané, na žalovaném vymáhala, ba na ně dokonce ještě po pravomoci rozsudku o rozluce manželství obdržela 864 Kč.

Čís. 5720.

Byl-li objednán adresář a objednáno zároveň uveřejnění v něm adres a firmy objednatelovy, jest objednatel povinen adresář odebrati přes to, že v něm nebyly uvedeny jeho adresa a firma tak, jak bylo umluveno.

(Rozh. ze dne 3. února 1926, Rv I 1642/25.)

Žalovaná firma objednala od žalujícího vydavatele adresář města Prahy a zároveň ujednala, že bude adresa žalované uveřejněna v první části adresáře a její firma pod hesly: dříví, uhlí, technické potřeby. Žalobce uveřejnil firmu žalované pouze pod heslem »uhlí«. Proti žalobě o kupní cenu za adresář namítla žalovaná, že žalobce nedostal svému závazku, uveřejniti firmu žalované pod všemi třemi hesly a že proto není žalovaná povinna, přijati adresář. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** žalobu zamítl, **o d v o l a c í s o u d** uznal podle žaloby.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Z objednávacího listu ze dne 18. dubna 1923, z něhož žalobce odvozuje nárok na zaplacení objednaného adresáře, zřejmě vysvítá, že objednávka adresáře byla samostatnou smlouvou, jejíž splnění nebylo nikterak závislým na řádném provedení objednaného díla, t. j. uveřejnění adresy žalovaného v první části adresáře a uveřejnění jeho firmy pod třemi různými hesly v druhé části adresáře. Objednávka adresáře byla kupem (§ 1053 a násl. obč. zák.), poněvadž měla býti dodána za ujednanou kupní cenu movitá věc, určená dle druhu, při čemž objednatel na způsob a postup provedení, zejména uspořádání látky, neměl pražádného vlivu. Objednávka uveřejnění adres a firmy jest dle své povahy